

Galileo Galilei esploratore del cielo

Annalisa Strada

Copyright © 2015 Edizioni EL s.r.l., Trieste, Italy

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Galileo Galilei, esploratorul cerului

Annalisa Strada

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba italiană: Geanina Tivdă

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Sinziana Cotoară

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STRADA, ANNALISA

Galileo Galilei: esploratorul cerului / Annalisa Strada;

trad.: Geanina Tivdă. - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2897-8

I. Tivdă, Geanina trad.)

52

929

Annalisa Strada

Galileo Galilei

esploratorul cerului

București
2018

Cuprins

O întrebare	5
Taci, și gata!	8
Ce cauți tu aici?	12
Cine l-a inventat?	18
O poveste olandeză	24
O felie de pâine și-un măr, hârtie și o pană de scris	32
Turnul din Pisa	38
În conflict cu cardinalul	44
Gânditul e periculos?	49
Cerul	55
Un mecanic bun	62
Momentul despărțirii	69
Galileo Galilei, astăzi	75

- Baldo! Fii atent...

Copilul care ducea tava se împiedică de covor, încercă să-și recapete echilibrul, se clătină și, în cele din urmă, reuși să rămână în picioare, răsuflând ușurat.

Dar răsuflase prea devreme. O felie de pâine și un măr se rostogoliseră pe jos.

- Doar ți-am spus! îl certă maică-sa, îndreptându-și boneta de pânză care-i alunecase de pe cap.

Baldo înțepeni și-l fixă cu privirea pe omul cu barbă albă care stătea la masă, adâncit în fotoliul lui de piele.

Bărbatul închise ușor ochii, apoi vorbi cu glasul lui de om bătrân, care ar fi fost aspru și dacă ar fi fost tânăr.

– Spune-mi, Baldo... Ce a atins mai întâi pământul? Pâinea sau mărul?

Copilul se înroși. Își făcu singur curaj și îngăimă:

– Nu știu să vă spun, domnule... nu m-am uitat. Scuzați-mă. Scuzați-mă și pentru că m-am împiedicat. Bătrânul din fotoliu își flutură degetele prin aer, ca și cum nu asta îl interesa, dar nu-și înmuie glasul când spuse:

– Rău. Foarte rău. Trebuia să fii atent. Gândește-te și vino la mine când ai un răspuns.

Maria, mama lui Baldo, dădu să spună ceva, dar bărbatul îi făcu semn cu mâna să tacă. Apoi i se adresă iar copilului, care nu îndrăznea să se miște din locul în care se oprise, uitându-se fix la el. Fruntea-i era acoperită cu broboane de sudoare.

– Răspunsul la ce, domnule?

– Dacă mai întâi cade felia de pâine sau mărul...

Văzând că băiețelul zdrențăros nu reacționa, îi spuse:
– Adu-mi mâncarea, o să mor de foame până te gândești tu.

Copilul așeză tava pe masă, apoi se retrase iute. Când ajunse dincolo de pragul casei mari, se așeză jos pe o treaptă și așteptă ca maică-sa să termine cu bătrânul acela nesuferit. Se temea de cearta pe care avea să o încaseze pentru pocinogul de mai devreme, dar era totodată îngrijorat de cum avea să găsească un răspuns la întrebarea aceea ciudată.

„Poate uită“, își spuse în sinea lui, dar începu să se gândească.

Când ieșiră din casă,

mama lui o luă la picior înainte, fără să spună nimic, și Baldo se luă după ea.

– Mamă, nu înțeleg de ce trebuie să venim noi la boșorogul ăsta, când fiică-sa ar putea să se descurce și singură!

Maică-sa nu încetini pasul, și vocea ei abia ajunse la el, purtată de vânt.

– Domnul Galileo Galilei are felul lui de a fi, și noi trebuie să-l respectăm. Știi că sora Maria Celeste este călugăriță de clauzură¹ și nu poate ieși când dorește.

¹ Mănăstirile de clauzură sunt mănăstiri care nu le permit călugărilor să aibă contact cu lumea exterioară decât cu anumite prilejuri și în condiții speciale. (n.red.)

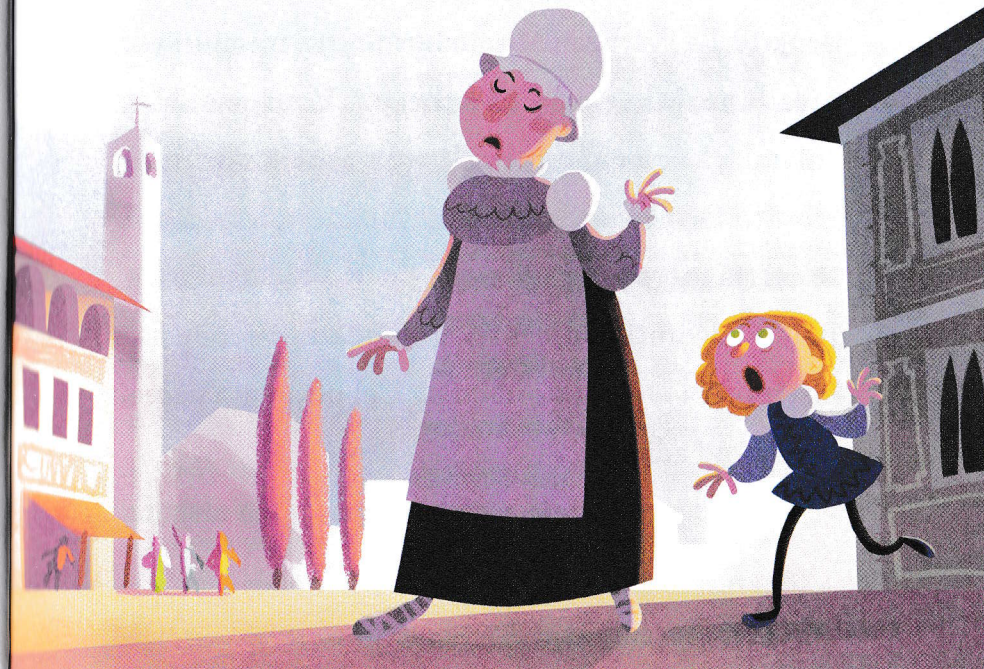
Ne plătesc bine, și noi avem nevoie de bani, așa că nu mai face nazuri. Și ai grijă să nu te mai împiedici.

– N-o să mă mai împiedic, promise Baldo, convins.

Însă nu era el băiețelul care să-și țină gura, așa că începu imediat: Mie nu mi-ar plăcea să stau toată ziua închis într-o mănăstire să mă rog... După mine, e mare plictiseală!

– Habar n-ai ce vorbești, băiete! spuse doamna Maria, repezindu-l. Și, dacă nu știi, mai bine taci, și gata!

– Dar nici măcar tu nu ai fi stat într-o mănăstire toată

viața, protestă Baldo, întrebându-se imediat dacă nu exagerase.

Grăbi pasul ca să vadă reacția mamei și o ajunse din urmă.

Mama îl zări și scoase un oftat.

– Nici maica Maria Celeste nu voia să se călugărească, dar ea și maica Arcangela, sora ei, au fost nevoite. Locuiau singure cu femeia aceea nesuferită, bunica lor. Ar fi trebuit s-o cunoști! Bietele fete... Luând-o gura pe dinainte, Maria continuă să turuie de parcă ar fi fost la spălătorie cu alte femei: Iar fiul lui trăiește departe. La Prato sau Montemurolo, nu-mi amintesc prea bine. Mi se pare că-l cheamă Vincenzo. Dar, chiar dacă ar locui după colț, nu s-ar schimba mare lucru... De fiecare dată când se întâlnesc, ies scânteii, se ceartă mereu.

Baldo se simți ușurat: dacă maică-sa vorbea așa însemna că era de acord cu el. Cel puțin așa părea, până când adăugă:

– Oricum, pentru fete a fost cea mai bună alegere.

Sunt sigură că sunt foarte fericite acum.

Merseră în tăcere până la o răspântie, și Baldo puse altă întrebare:

– Și de-asta locuiește moșul... adică domnul Galilei singur? Pentru că are copiii departe?

Mama dădu din cap că nu, aranjându-și boneta, care continua să-i cadă, și strângând mai bine bocceaua în care pusese tacâmurile și resturile de mâncare.

– Nu numai de-asta, dar acum gata cu întrebările.

– Mai am doar una!

Mama își pierdu răbdarea.

– Să auzim, ce mai vrei oare?

– M-am gândit că așa avea un răspuns la întrebare...

Pot să mă întorc singur la el să i-l spun?

– Nici să nu te gândești! țipă maică-sa, și chestiunea păru închisă.